

Expo 'The brutal play' toont werk van tien beeldhouwers die zich uitdrukken in een minimalistische vormtaal. Een modulair huis van Jean Prouvé fungeert er als discrete figurant.

Het materiaal is het medium

The brutal play

★★★★☆

Tot 25/5 in Fondation CAB Brussel,
www.cab.be

In 1944 bouwde de Franse architect Jean Prouvé een demontebaar huis om te beantwoorden aan een nijpend tekort aan woningen. De prefabconstructie, opgetrokken uit gestandaardiseerde panelen, was een goedkope manier van bouwen. Hoewel de democratisch bedoelde constructie niet zo populair was tijdens Prouvé's leven, zijn dergelijke 'paviljoens' tegenwoordig zeer geëerd bij kunst- en designverzamelaars. Hubert Bonnet, de ondernemer achter de privékunstruimte CAB, ondergebracht in een prachtig gerestaureerde kolenopslagplaats uit de jaren dertig, is een van hen. Nadat zijn aankoop eerst alleen werd tentoongesteld, vond er een tentoonstellingstriptiek plaats waarin de constructie, met wisselend succes, werd ingezet voor thematische tentoonstellingen.

Voor de sculptuurtentoonstelling *The brutal play* krijgt de prachtige constructie nog een laatste rol, alvorens op meer discrete wijze in de ruimte te worden ingezet als bibliotheek. Ramen, deuren en dak werden voor de gelegenheid verwijderd om onderdak te bieden aan de even modulaire sculptuur van Charlotte Posenenske. Zij is bekend door haar constructies in gegalvaniseerd staal, die wat doen denken aan ventilatiepijpen. Die kunnen gecombineerd worden volgens verschillende configuraties. Zo krijgt de curator medezeggenschap in de uiteindelijke vorm van het werk.

Op de voorgrond: werk van Carl Andre. Op de achtergrond: het demontebare huis van Jean Prouvé. © Reiber & Partners

Revolutionair

De Spatial constructions van de Russische constructivist Aleksandr Rodtjenko kunnen tot op zekere hoogte gezien worden als de voorloper van Posenenske's werk. Met eenvoudige blokjes hout maakte die constructies in verschillende constellaties. Niet alleen de keuze voor goedkoop materiaal, ook de manier waarop hij emotie verbande voor een analytische benadering was revolutionair. Zijn gedachtegoed lijkt ook verder te leven in dat van Carl Andre, van wie een sculptuur te zien is van acht bij acht blokken rood cederhout. Aan gevestigde namen uit de ge-

schiedenis van de beeldhouwkunst geen gebrek. Maar ook de jongere generatie komt aan bod. De bijdrage van Karsten Födinger doet nog het meest denken aan het skelet van een betonconstructie. Hij presenteert het hier als autonoom beeldhouwwerk. In de binnentuin toont Kilian Rütthemann een sculptuur in polyurethaan die moet fungeren als sarcofaag. Door het werk buiten op te stellen, spelen de elementen erop in en wordt het als het ware gebeeldhouwd door de natuurkrachten.

Ook de bijdrage van Ramon Feller incorporeert de notie van tijd. Hij toont een betonnen sculptuur in

V-vorm die aan de hand van mechanische kabels extreem traag wordt opgetrokken en op termijn zichzelf zal vernietigen.

De geselecteerde werken spelen elk op eigen wijze in op de eigenschappen van het medium. Curator Matthieu Poirier brengt hier een geknopte en subjectieve selectie van minimalistische beeldhouwkunst. Leuk, maar wat oppervlakkig, zoals de verwijzing naar brutalisme in de titel die nauwelijks wordt uitgewerkt. Net zoals Prouvé's huis dat hier eerder een bijrol speelt dan een glansrol.

SAM STEVERLYNCK

Alternatieve titel: geilig hard

Theater 'Heilig hart', een tragikomedie als een lang uitgesponnen dubbeldate, is vederlichte kost.

Heilig hart

Compagnie Cecilia

★★★★☆

Tot en met 12 mei
in De Expeditie,
Gent. Later op
tournee

Elke levensfase verdient zijn eigen crisis. De twee jonge koppels uit *Heilig hart* tonen hoe de opvolger van de quarterlifecrisis er zou kunnen uitzien: ze zijn nog te jong voor hun tweede jeugd, maar ook niet klaar voor een volwassen leven waarin huise, kindje en de nodige relationele blutsen hen met de voeten op de grond zetten.

Hun tragiek wordt verbeeld in het decorontwerp: een ronddraaiend platform vol pilaren, waarop de personages in tegenwijzerzin moeten lopen om recht voor het publiek te blijven staan. Zo bieden ze weerwerk aan de tijd, want in deze tempel van de kinderlijke idylle is hun

gestoei nog zonder consequenties.

Doelloos draaien

Compagnie Cecilia, het gezelschap van Arne Sierens, is waanzinnig populair in thuisstad Gent - nog voor de première was de speelreeks uitverkocht. Dat kan liggen aan de plaatselijke tongval waarin de Cecilia-acteurs (Anemone Valcke, Robrecht Vanden Thoren, Gilles De Schryver en Linde Carrijn) onophoudelijk kwebbelen. Of aan de scheuten seks die Sierens gretig in het rond strooit, want zijn personages worden meer dan eens bronstig van Jean-Yves Evrards opruiende score - een

zeldzaam lichtpunt.

Aan de uitwerking van *Heilig hart* - *Geilig hard* zou een betere titel zijn - ligt het niet. Het drama had zich tussen de lijnen van deze plezante boel kunnen situeren, maar liever dan psychologische diepgang serveert Sierens een orgie. Als gevolg missen zijn personages fond en grijpen ze te pas en te onpas terug naar overbodige danspases, die in het claustrofobische decor ook visueel niet tot hun recht komen. Uiteindelijk is *Heilig hart* zoals dat voortdenderend rad van de tijd waarop het zich afspeelt: het blijft doelloos draaien, en wij willen terug.

GILLES MICHIELS

Vaak zijn ze bronstig. © rr